

Til § 107

Bestemmelsen viderefører EU-bemyndigelseslovens § 11, og vedrører bestyrelsesmedlemmernes og eventuelle revisorers erstatningspligt, hvis de pågældende under udførelsen af deres hverv forsætligt eller uagtsomt har tilføjet en fond skade. Det er bestyrelsen eller ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri, som træffer afgørelse om hvorvidt der i påkommende tilfælde skal rejses krav om erstatning.

Til § 108

Bestemmelsen viderefører EU-bemyndigelseslovens § 12, og forpligter ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri til ved hvert finansårs udløb, at meddele Folketinget, hvilke midler der indgæet i fondene og hvad fondenes midler er anvendt til.

*Til kapitel 18.**Videnskabelige undersøgelser**Til § 109*

Bestemmelsen er i stk. 1 en videreførelse af saltvandsfiskerilovens § 13 og ferskvandsfiskerilovens § 35. I medfør af stk. 1 kan der som led i tilladte undersøgelser foretages fiskeriaktivitet, der ellers ikke ville være tilladt i henhold til loven. Dette svarer til ordningen i Rådets forordning af 24. april 1997 (894/97/EF) om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne med senere ændringer. I forordningen er der i artikel 14 en bestemmelse om, at medlemslandene kan tillade, at fiskeri foregår uanset bestemmelserne i forordningen, når der forud er givet Kommissionen meddelelse om undersøgelserne.

I forhold til de gældende regler er i bestemmelsen indføjet, at undersøgelser og foranstaltninger kan udføres med henblik på fiskeplejemæssige formål. Det vedrører bl.a. opfiskning af moderfisk.

I stk. 2 er bestemmelsen i ferskvandsfiskerilovens § 36 videreført, således at den der er bemyndiget til at foretage fiskeriundersøgelser har ret til at færdes på den private grund, der måtte støde op til det fiskevand, hvori undersøgelserne foretages.

*Til kapitel 19.**Delegation og klageadgang**Til § 110*

I bestemmelsens stk. 1 videreføres muligheden i EU-bemyndigelseslovens § 16, stk. 1, for at ministeren kan uddelegere dispositioner og afgørelser efter EU-retsakter til producentorganisationer og brancheorganisationer.

Bestemmelsens stk. 2 er en videreførelse af adgangen for ministeren i saltvandsfiskerilovens § 41a, reguleringslovens § 10, og EU-bemyndigelseslovens § 16, stk. 2, til at uddelegere sine beføjelser til en institution under ministeriet eller anden statslig institution samt at fastsætte regler om klage, herunder afskære klageadgang.

I overensstemmelse med den nuværende ansvarsfordeling i ministeriet er det hensigten, at Fiskeridirektoratet i samme omfang som hidtil skal udøve en række af de beføjelser, som efter loven er tillagt ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri, d.v.s. administration af regelsættet, udstedelse af visse nærmere bestemte forskrifter samt udøvelse af tilsyn og kontrol i medfør af loven. Tilsyn og kontrol udøves således af Fiskeridirektoratets kontrolpersonale. Det nærmere omfang af Fiskeridirektoratets beføjelser fremgår af bekendtgørelse nr. 503 af 30. juni 1998 om Fiskeridirektoratets opgaver og beføjelser. I øvrigt vil beføjelserne som hidtil også skulle udøves af andre direktorater under ministeriet. Det gælder f.eks. opgaver i relation til de EF-retsakter om markeds- og strukturordninger, der gennemføres med hjemmel i § 10.

For så vidt angår klageadgangen, er der med formuleringen givet mulighed for helt eller delvist at afskære klageadgangen. Dette vil ikke ske, hvis væsentlige retssikkerhedsmæssige betænkeligheder taler imod. Hvis adgangen ikke afskæres, kan indsendelsen og behandlingen af klager reguleres. Der vil eksempelvis kunne fastsættes en frist for udnyttelse af rekursmuligheden, krav til klagens form og indhold eller regler om klagens indsendelse.

Klageadgangen vil være åben for den som afgørelsen direkte vedrører. De mere generelle hensyn, som organisationer og foreninger varetager, tilgodeses gennem høring vedrørende regler, administrationsvejledninger m.v. samt i visse tilfælde også høring omkring mere konkrete forhold, inden der træffes afgørelse i første instans af forvaltningen.

Endvidere gives der med forslaget adgang til remonstration, dvs. at den myndighed, som har truffet afgørelsen i første instans, kan få mulighed for at genvurdere afgørelsen, selvom der er indgivet klage. Myndigheden kan eventuelt gives adgang til at træffe en ny realitetsafgørelse, som giver klager hel eller delvis medhold, uden at sagen skal forelægges rekursinstansen.

Remonstration kan være en mere hensigtsmæssig måde at få sagen prøvet på ny frem for en formel klage til en anden instans. Remonstration vil således i mange tilfælde være en hurtigere måde at få sagen vurderet på. Under alle omstændigheder vil der være ad-